Я слухав "Фауста" у Веймарі старім,
І раптом долетів далекий шум до залу.
З театру вийшов я послухати цей грім
І враз побачив юність забуялу.

Чи то збирався хор, чи то ставав загін?
Ночіло. Поміж хмар ховалися планети.
Похід за дружбу й мир вливався в спільний плин
З святковим натовпом в день ювілею Гете.

Ми вдвох з товаришем пішли в похід оцей.
Навколо пломенять і смолоскипи, й свічі,
У далеч тягнеться вогка глибінь алей
І в одблисках мигтять платани таємничі.

Пливе алеями юнацький клич про мир.
Палають в сяєві обличчя молодечі,
І шлях крізь парк яснить, мов путь ранкових зір,
І іскри сиплються на шлях і юні плечі.

Летить луска вогнів. Хлоп'ята запальні
Снопами миру зводять смолоскипи.
Тоді я пригадав минулі хмурі дні
І вкриті соромом тодішні хмурі липи.

Ставай же, молодість, у дружний мирний стан! —
Отак гукни цим юнакам, поете!
Зустрілись на шляху нам липа і платан,
Мов два найближчі приятелі Гете.

Ми йшли вузьким провулком поміж лип
До місць, ще повних Лотиної1 вроди.
Нам синім блиском сяяв смолоскип,
Бриніли липи піснею свободи.

Ні, двері Гете вічність не замкне!
Новий співець нам відчиняє двері.
Співає Веймар. Торжество нічне
Снопами миру дар приносить ері.

Тут, біля двох прославлених могил,
Сьогодні юність склала клятву сміло.
Цей карнавал — мов дужий зліт вітрил,
І Гете в дім його несе туге вітрило.

Я вкупі з молоддю іду, не відстаю,
Хоч вкрила скроні сивизна Казбеку.
Іду й Вітчизну згадую мою,
Далекий дуб, берізоньку далеку.

Росою кропить нас крислатих лип гілля,-
Сюди юнацький гурт з країв зібрався різних,
І Веймар їхню путь сузір'ями встеля.
Я шляхом ранніх зір вертаю до Вітчизни.

1952-1953

---

1 Шарлотта Кестнер — кохана Гете.

Перекладач: Микола Бажан